

Acımak

– safdeha · 01 Mayıs 2020

Yolda ağlayan bir çocuk görsek, terörden şehit olan bir asker haberi işitsek, Koronavirüsten ölen insanları duysak, Kötü yolda rezil rüsva olan birine şahit olsak, Ölümcül hastalığa yakalanmış birini görsek, kişi Allah yoluna değil ise haram yola sapan birine öğüt veremez ve doğru yola döndüremezse... Daha nice sebeplere acırız.

Kendimiz ne haldeyiz, bir yaramız var da iyileşmesi gerektiğine bakmayız. Belki biz o insanların durumundan daha kötü haldeyiz bunu anlamayız. Öğüt vermek yerine öğüt almamız gerektiğini görmeyiz. Kısacası ne kendimizi tanırız ne de kendimize acırız.

Çocuk annesinin zarar görmemesi için onun isteğine engel olmasına ağlamaktadır. Biraz ağlayacaktır ama sonra bunu kesip yine anne kucağına dönecektir. Maksat annenin yaşağını delip de çocuğun isteğini yerine getirmek de değildir acımak.

Asker şehit olmuştur, gençtir. Allah kimseye bu acıyı yaşamayı nasip etmesin derim herkes gibi şüphesiz ama canı alan Allah onun vakti geldiği için ölüm ermeştir kalbine. Hani eroinden, trafik kazasından, kan davası diye çıkan bir kurşundan ölmesini mi isterdiniz ki... Ölüm vakti gelmiş, sebepleri değişir yalnızca ve ölüme sebebin adı şehadet olmuştur. Nu kutlu ki, böyle anne ve baba olabilmek... Acımak değil, sevinmek gerekir bu ölüm şekline aslında...

Kişi eroin içer, kötü kadın olur, içkiden kafasını kaldıramaz... Kısacası hayatını mahvetmektedir. Alışkanlıkla başlayan ve vazgeçilemeyen bir görüntü onun seçimi olmuştur. Eğer yapıcı olup bu yaşadığı durumdan vazgeçirebiliyorsak ne ala... Acımak değil, sabırla yapıcı ne yapabilirizdir burada ki tek gerçek.

Hasta yatağından inleyen birini görmek... Kimin yüreği buna dayanır ki? Hastalık işte, yanlış seçimlerin ve vücudun kıymetini bilmeden varılan nihai sonuç... Acımak yerine ona teselli sözcükleri gereklidir. Onu sorgulamak değil, onun acılarını unutturmaktır, belki sözcükler, belki alınan çiçekler, sunulan yiyecekler...

Kişi eğer Allah yolunda değilse, dinin gereklerini yapmıyorsa... Onu ayıplamak, onu suçlamak yerine, ona aşkla yaklaşmak... Onun beklemediği şekilde iyi davranmak... Veren el olmak. Kişiliğimizle ve yaptıklarımız ile örnek olmak. Ona bizden kaynaklanan mutluluğun nedenini merak ettirmek. Sonuçta kişi, ne kadar Allah'a isyan etse, çaresiz kaldığında dilinden Allah'ı düşürmez. Kişiye anlayamayacağı öğütleri vermek, korkutmak, gerçekleri soyut biçimde anlatmak ürpertir. Sonuçta insanlar her işin farkındadır. Hani içki içenin yanına gitseniz, sizin iyi bir Müslüman olduğunuzu biliyor ve yaşadığınızı farkındaysa... Size hürmet eder, içkiyi içmez yanınızda. Bu kişilere aşkla, sabırla, ne diyorsak dediğimizi

yaşayıp örnek olarak yaklaşmak lazım. Ona hiç bir şey vermeden, ezbere bir kaç laf söyleyip, tepki alırsanız.. Onu suçlamaya ve acımaya hakkınız olmaz.

İnsan kendini tanımalı, kusurlarını keşfetmeli, yanlışlarını düzeltmeli... Bir hadisi şerifte der ki, " İnsan başkalarını hata ve kusurlarıyla uğraşmasın, kendi hata ve kusurlarını araştırsın ve onları düzeltmeye çalışsın. Görecek ki bunları düzeltmekle uğraşırken ömrü geçmiş gitmiştir..." sonuçta, insan kendine acımalı... insan yaşadığı ve yaptığı amellerle cennete gidecek mi belli değildir. Allah rızasını kazanmak için sosyal bir varlık olmalı ve din görüntüsünü sunarken ona sadık olmalıdır. Yalan söylememeli, aldatmamalı, rüşvet almamalı, makam peşinde koşmamalı, kul hakkı işlememeli, peynir ekmek gibi bankadan kredi-faiz almamalıdır. Kısacası zalim olmamalıdır.

İslami tebliğ makamı bu yüzen çok zordur. Örnek bir insan olmak, adam gibi adam olmak zordur ama gereklidir.Tebliğ yapmayan bir Müslümanın Allah nezdinde de bir değeri yoktur. Zira İslam ruhbanlığı-toplumdan soyutlanıp yalnız ibadetle meşgul olmayı hoş görmez.

Acıyın ama kendinize...

Saffet Kuramaz